

Známy český oštěpař **Vítězslav Veselý** se v Jihoafrické republice připravuje na nadcházející sezonu. Odchovanec AK Hodonín touží po olympijské medaili. V rozhovoru říká:

# Atletika je dřina, ale splnila mi spoustu snů

LIBOR KOPL 17.4.2012

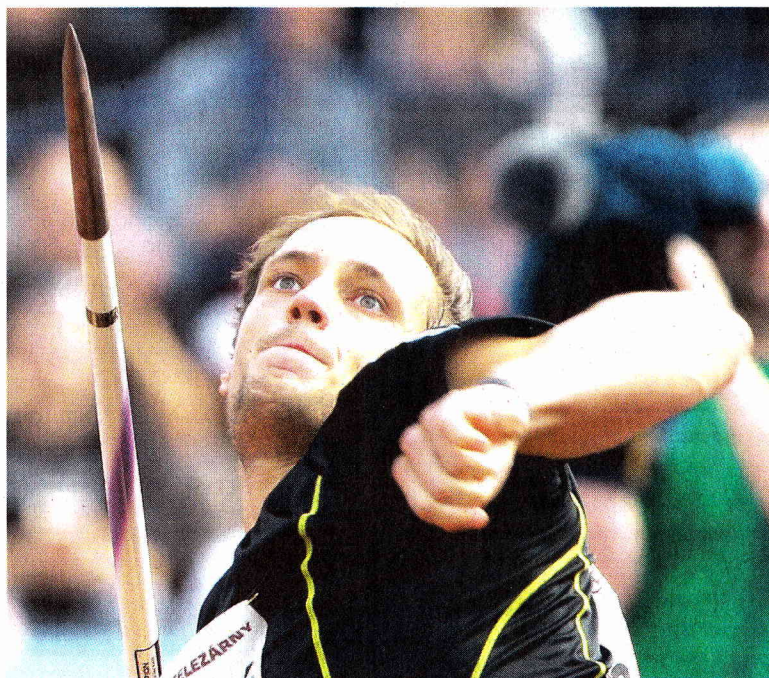
**Hodonín** – Patří mezi nejlepší světové oštěpaře. Jeho cesta na výsluní, která začínala před několika lety v rodném Hodoníně, však byla hodně dlouhá a plná nástrah. K atletice se Vítězslav Veselý dostal ve sportovní třídě při Základní škole U Červených domků, v barvách slováckého celku sbíral první úspěchy. Náročná pouť vedla přes Zlín až k nejlepšímu oštěpaři všech dob, držiteli světového rekordu Janu Železnému, který hodonínského rodáka přivedl do pražské Dukly.



„Dělám to, o čem jsem se jako kluk možná ani neodvažoval sníť,“ říká v rozhovoru, který zprostředkoval hodonínský atlet Lukáš Lípa, známý český reprezentant Vítězslav Veselý. Ten je po loňském čtvrtém místě na mistrovství světa plný očekávání. Devětadvacetiletý závodník se momentálně připravuje pod Železného dohledem v Jihoafrické republice. Cíl je jasný. Na Olympijských hrách v Londýně vylepšit dvanácté místo z Pekingu a pokusit se urvat pro Česko cennou medaili.

**Jak jste se vůbec k atletice dostal?**

Poprvé jsem vstoupil na atletickou dráhu při přijímacích do sportovní třídy na Základní škole U Červených domků. Ve sportovní třídě jsme pak měli atletiku jako hlavní sport.



**V AFRICE.** Tréninková skupina Jana Železného, která se v současnosti připravuje v Jihoafrické republice. Zleva jsou Jakub Vadlejš, Petr Frydrych, Vítězslav Veselý (v kšiltovce), Tero Pitkämäki a dole leží Nikol Ogrodníková. Veselý se letos představí na Zlaté třetě, která se v Ostravě koná 25. května. Foto: Archiv Deníku a Vítězslava Veselého

formuje osobnost a mnohému vás naučí.

**Dodnes jste jediný, kdo v Mikulčicích přehodil míček tamní stadion... Vybavíte si i tento zážitek z dětství?**

Na to bych si asi vzpomněl (úsměv). Bylo tam tehdy kolo mladších žáků. Docela mě mrzelo, že se vlastně nevědělo, kam ten míček dopadl. Tak to tam nějak zapíchli do meze a změnil se nějaký výkon (smích).

**A na svůj první závod s oštěpem si vzpomínáte?**

Bylo to ve starších záciích. Myslím, že to bylo taky v Mikulčicích. Nebo na stadionu v Hodoníně na okresním pře-

nát a pomohl s přestupem na školu.

**Jaká byla spolupráce s úspěšným trenérem oštěpu Halvou?**

Byl jsem nadšený. Bylo to, jako bych začal nanovo a s úplně jiným sportem. Spousta nových informací. Jaroslav Halva byl pojem, dovedl Jana Železného k prvním medailám i světovému rekordu. Tenkrát nebylo v České republice ani na Slovensku lepšího trenéra. Myslím si ale, že jsem toto rozhodnutí měl udělat minimálně o dva roky dříve. Vzhledem k tomu, jakým způsobem se trénovalo v Hodoníně. Přece jen v Hodoníně specialista – trenér pro hody a vrhy – chyběl, a to se na mé připravenosti v oštěpu

**Nyní má pod svými křídly to nejlepší, co český oštěp má. Nejen vás, ale také Frydrycha, Vadlejša, Špotákovou či Kli-mešovou. Jaká je příprava v takto nabitě skupině?**

Hlavní je, že dokážeme spolu takto fungovat a ve spoustě věcí si pomáhat a podporovat se. A sportovní rivalitu si snažíme nechávat až na závod.

**Kromě Jana Železného vám pomáhá i další bývalý skvělý závodník Tomáš Dřímál, který pro atletiku v Hodoníně dokázal získat devětadvacet medailí z národních šampionátů. Jeho otec působil v hodonínském klubu jako trenér. Jaká je jeho role ve vaší skupině?**

Tomáš má v naší skupině na

ří mění historické tabulky. Myslím si, že kvalita mužského oštěpu bude postupně stoupat, ale do světového rekordu je ještě hodně daleko.

**Oštěpaři určitě mají velkou sílu. Jaké máte osobní rekordy v posilovně. Jaké hodnoty má vaše maximum v bench pressu, dřepu, přemístění či trhu?**

V síle mám oproti konkurentům docela značné rezervy, rekord na bench – press mám asi sto čtyřicet kilogramů, dřep jsem na maximum kvůli problémům s nohama nikdy nešel, ale myslím že bych letos sto padesát kilogramů dal. Přemístění sto třicet a trh sto kilo.

se v budoucnosti vrátil na Moravu. Ale to se všechno uvidí. Často se člověk musí podřídít tomu, co život přinese.

**V Hodoníně je momentálně spousta atletických talentů. Ať už je to rekordmanka na šedesát metrů Veronika Paličková nebo úspěšný běžec Filip Sasínek. Co byste jim vzkázal a popřál?**

Přál bych jim, aby atletiku nebrali smrtelně vážně, aby se jí bavili. Přál bych jim také dobré trenéry, kteří budou dbát na jejich všeobecný všestranný rozvoj, který je připraví na to, aby vydrželi zdraví, mohli sportovat co nejdéle a mohli své nejlepší výkony předvést až v muž-

## Vítězslav Veselý



*Odchovanec AK Hodonín se narodil 27. února 1983. Veselý je český atlet, reprezentant v hodů oštěpem. Jeho trenérem je světový rekordman a trojnásobný olympijský vítěz v téže disciplíně Jan Železný. 12. června 2008 zvítězil na Zlaté třetě hodem ze druhé série dlouhým rovných 78 metrů. Tím zároveň splnil B limit pro účast na olympijských hrách v Pekingu. Na olympiádě obsadil výkonem 76,76 m ve finále poslední, dvanácté místo. V sezoně 2009 měřil jeho nejdelší hod 80,35 metru. Tohoto výkonu dosáhl na mítinku v Sušici. Na světovém šampionátu v Berlíně však do finále nepostoupil, když v kvalifikaci obsadil celkové 28. místo. 8. května 2010 si na mítinku v Olomouci výrazně vylepsil osobní rekord na 86,45 metru a až do 27. května byl tento výkon nejlepší v sezoně. V českých tabulkách mu momentálně patří třetí místo, dál hodil oštěp jen Jan Železný a Petr Frydrych. Na evropském šampionátu v Barceloně však jeho nejdelší hod měřil jen 77,83 metru a skončil na devátém místě. Na Mistrovství světa v korejském Tegu postoupil jako jediný český oštěpař do finále. Tam obsadil 3. září 2011 výborný výkonem 84,11 metru čtvrtou příčku, když ho od bronzové medaile dělilo pouhých devatenáct centimetrů.*

**fanoušci i v České republice?**

Vše se bude odvíjet od toho, jak to bude vypadat se zdravím a momentální formou. Je možné že si zazavádím 8. května v Olomouci. Ostrý start sezony mě čeká 19. května v Šanghaji. Pak následuje Zlatá tretra v Ostravě a Diamantová liga v Eugene. Pak se uvidí. Rozhodující bude zdravotní stav a předvedené výkony. Jestli budeme závodit na mistrovství Evropy, se ještě uvidí. Start na evropském šampionátu ale zatím v plánu máme.

**V letošní sezoně dostal váš mateřský klub AK Hodonín přiděleno Mezištátní utkání mužů a ten do dvaadvaceti let. Přijedete podpořit organizátory a jako hodonínský odchovanec předat talentovaným závodníkům medaile?**

Pokud bude čas a chuť, tak přijedu rád.

**Zástupce hodonínského atletického klubu vás nominoval do ankety O nejlepšího sportovce roku v kategorii Krajánek. Podmínkou ovšem byla účast na akci a to byl hlavní důvod toho, proč jste ocenění nedostal. Mrzí vás to, nebo jste naopak rád, že na vás hodonínští atleti stále myslí?**

Osobně mě to moc nemrzí. Jen škoda, že hodonínská atletika přišla o pomyslné umístění v oblíbené anketě. Jsem rád, že mi místní drží palce. Bývalému trenérovi Lípovi vozím do sbírky startovní čísla. Má je vystaveny společně s dalšími na nástěnce v kabinetě. Už má pěknou sbírku.

**Před sebou máte ještě několik let házení. Už plánuje svoji budoucnost? Vráťte se po skončení kariéry do rodného města, nebo spíše uvažujete o budoucnosti v Praze, kde je práce jen více možností?**

Je pravda, že v Praze je více možností, ale raději bych

Rychlost, a to nejen ta běžecská, je v oštěpu velmi důležitá. Vnesl nám do přípravy hodně nových prvků, které se pozitivně promítly na výkonnosti. Kromě toho se nám stará o zdraví, co se týká fyzioterapie a regenerace.

**Jak nyní probíhá příprava? Loni jste skončil na mistrovství světa čtvrtý. S jakými ambicemi poleťte na olympijské hry do Londýna? Pomyslíte v koutku duše i na medaili?**

Jsem nyní na dvouměsíčním soustředění v Jihoafrické republice. Každý sportovec vždycky musí myslet výše, než čeho zatím dosáhl. Takže po čtvrtém místě nechť medaili snad ani nemohu. Ale určitě to nebude jednoduché. Často totiž rozhodují náhody a štěstí. To jaká byla minulá sezona, v následující neplatí. Všichni začínají nanovo a od nuly. To platí i před každým závodem.

**Jaký výkon byste si přál? Výkon 81,72 metru, kterým jste potvrdil svoji účast na olympiádě, je určitě dobrým vstupem do sezony...**

V přípravě jde zatím všechno dobře. Až na nějaké krátkodobé maličkosti jsem zdravý. Hlavní je, aby tělo vydrželo. Zdraví je základ.

**Za předpokladu, že vám zdraví vydrží, kam si myslíte, že jste schopen vsít osm set gramů vážící náčiní hodit?**

Každý hledá a snaží se o to, aby se mu povedl ideální pokus, kdy se to všechno spojí dohromady. Číslo říkat nebudu, ale myslím si, že mám ještě dost velké rezervy v technice. Také jsem byl v tréninku hodně omezován zraněními, takže pořad věřím ve výkonnostní růst.

**Je vůbec v současnosti někdo, kdo by mohl ohrozit světový rekord vašeho trenéra Jana Železného?**

V současné době se vynořila spousta mladých talentů, kte-

řte se v hodoníně hodně běhali, což byla vlastně taky taková předčasná specializace. Ve Zlíně jsme při tréninku na tuto situaci také dostatečně nereagovali. To se pak projevilo zraněními.

**Poté přišel přechod do Prahy. Jak se vůbec kluk z Hodonína dostane do rukou nejlepšího oštěpaře všech dob?**

To je trochu skok až do mých třiatřiceti let. Mezitím se stala ještě spousta věcí. Zranil jsem si opakovaně loket a s atletikou jsem přestal úplně. V roce 2005 jsem se dostal na Fakultu tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy v Praze. Při studiu bylo docela hodně času, tak jsem si řekl, že to zkusím znovu. I když loket ještě hodně bolel, přesto jsem šel v sezoně 2006 asi na tři závody. Povedlo se mi mistrovství České republiky, kde jsem hodil osobní rekord a skončil na druhém místě. Honza Železný pak na podzim skončil s kariérou a přes Remigia Machuru, u kterého jsem ten rok trénoval, jsme se domluvili na spolupráci. Honza mi zařídil místo v Dukle. Já přešel ve škole na dálkové studium a kariéra začala nanovo.

**Jaká je spolupráce s Janem Železným? Je stejný dobrým trenérem, jako byl závodníkem?**

Hodně bývalých špičkových závodníků zkusilo trénovat, ale ne každý měl tu schopnost předat zkušenosti, trpělivost a povahu na trénování. To asi ale neplatí o Janu Železném. Nejlépe je to asi vidět na tom, jak to bylo s oštěpem v České republice předtím a teď. Honza je obrovský profesionál, a když se něco rozhodne dělat, tak je to na sto procent. Jsem rád, že nám tak věří. Často nám něco ukazuje, ale v závodě už by nás asi moc nepotrápil. Roky přibývají a my už jsme se taky dostali na docela dobrou úroveň.

boru. Nevzpomínám si přesně. Ale bylo to asi šestatřicet metrů. Na to si ještě vzpomínají.

**Je to určitě již dávno, ale vzpomínáte si i na první medaili z republikového šampionátu?**

To bylo na konci deváté třídy. V Plzni se konalo mistrovství České republiky. Byla tam i naše spolužačka ze třídy Veronika Medusová, která tehdy vyhrála také hod oštěpem. Dnes mi to přijde docela zajímavé, že jsme byli dva nejlepší oštěpaři v České republice, kteří seděli přes uličku v jedné třídě a na oštěp jsme v podstatě vůbec netrénovali.

**Co si myslíte o trenérech na Základní škole U Červených domků? Práce s mládeží není v současnosti o moc jednodušší než před lety...**

Trénoval jsem u Zdeňka Lípy a často s námi byl také Antonín Slezák. Nemají to lehké, v dnešní době pracovat s mládeží asi není žádný med. Navíc se po nich určitě chtějí nějaké dobré výsledky, což také není vždy dobře. Ale bez výsledků to také nejde. Rád vzpomínám i na tradiční soustředění. Čertovy kameny si pamatuje asi každý. Je to pěkné místo kousek od Jeseníku. Vybavím si hlavně ty kopce a řínou.

**Co bylo po základní škole?**

Zůstal jsem v Hodoníně na obchodní akademii. Trénoval jsem u Zdeňka Lípy, kde byla fajn parta. Zvlášť s jeho synem Lukášem jsem si rozuměl. Ale nebyl to vrhačský trenér, tak jsme hledali, kde bych se mohl připravovat na oštěp. Po druhém ročníku jsem se rozhodl přestoupit na Obchodní akademii Tomáše Bati ve Zlíně. Bylo to zásadní rozhodnutí. Už delší dobu jsem věděl, že se musí něco změnit, aby mělo vůbec celé to atletické trénování smysl. Tatka tenkrát jezdil často pracově do Zlína, a na stadionu tam potkal trenéra Jaroslava Halvu. S ním jsme se domluvili na spolupráci. On mi pak zařídil inter-

**Jak na působení U Červených domků vzpomínáte? Kolik vašich kamarádů nebo spolužáků u atletiky zůstalo?**

Ze začátku se mi tam kvůli škole moc nechťelo, ale jak jsem si zvykl, tak už to bylo fajn. Postupem času se vytrýbilo jádro, které se sportu více věnovalo. Dnes z naší třídy aktivně závodím jen já a Lukáš Lípa.

**Když jste na základní škole začínal, dělal jste zřejmě všechny disciplíny. Vzpomínáte si na nějaké osobní rekordy?**

Já jsem docela rád běhal. Snad jsem byl v mladším žactvu přeborníkem okresu v přespolním běhu. Na výkony už si moc nevzpomínám, některé disciplíny jsme si vyzkoušeli. Ale moc často to nebylo. Na závodech jsem v té době dělal hodně hod míčkem, kouli a také delší tratě, jako byl kilometr nebo patnáct set metrů. V pozdějším věku se přidala čtyřstovka, na to už bylo na střední škole. Nevím, jestli je to teď jiné, ale tehdy se na trénincích hlavně běhalo. Chyběla tam pestrost a zábava, která je u tréninků mládeže moc důležitá. Myslí si, že to bylo hlavním důvodem toho, proč nás na tréninky chodilo každým rokem méně. U atletiky pak po základní škole zůstalo úplně minimum lidí. Možná i kvůli středoškolskému a vysokoškolskému životu. Lidé se mění, jejich zájmy a priority také. Ne každý zůstane u sportu, jakým atletika je, do dospělosti.

**Každopádně vy asi nelitujete, že jste u královny sportu zůstal. Co vám všechno atletika dala?**

Nelituji. Dělam to, o čem jsem se jako kluk možná ani neodvažoval snít. Ale vše má své pro a proti. Vrcholový sport není zase až taková pohádka. Každopádně atletika mi splnila spoustu snů. Sport mě naučil cílevědomosti a zodpovědnosti. Sport hodně